

17 SÂMBĂȚĂ
IANUARIE
ora 19:00

FILARMONICA OLTENIA
CRAIOVA

Ceaikovski Șostakovici

Dirijor
CRISTIAN MANDEAL

REMUS AZOITEI
vioară

ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII "OLTENIA"

PIOTR ILICI CEAIKOVSKI:

Concertul în Re major pentru vioară și orchestră, op. 35

DMITRI ȘOSTAKOVICI:

Simfonia nr. 5 în Re minor, op. 47

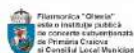

SCAN ME

Filarmonica "Oltenia" Craiova

2020

Calea Unirii, nr. 16
Craiova, Dolj, România
Tel: 0251 414.698
secretariat@filarmonica-oltenia.ro

Prețuri bilete: 70 lei;
20 lei (elevi, studenți, pensionari)
biletele se găsesc la seșia Filarmonicii Oltenia
și pe online.ro
Relatii la telefon: 0251.414.698

Partenerii nostri

www.filarmonicaoltenia.ro

@filarmonicaolteniacraiova1947

filarmonicaolteniacraiova

olteniaophilharmonic

GRAFICA: DANIEL ENE

17 SÂMBĂȚĂ
IANUARIE
ora 19:00

Ceaikovski Șostakovici

Piotr Ilici Ceaikovski:

Concertul în Re major pentru vioară și orchestră, op. 35

(aprox. 36)

- *Allegro moderato*
- *Canzonetta: Andante*
- *Finale: Allegro vivacissimo*

Pauză

Dmitri Șostakovici:

Simfonia nr. 5 în Re minor, op. 47

(aprox. 50')

- *Moderato*
- *Allegretto*
- *Largo*
- *Allegro non troppo*

DIRIJOR

CRISTIAN MANDEAL

REMUS AZOIȚEI
VIOARĂ

ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII "OLTENIA"

CRISTIAN MANDEAL

Cristian Mandeal, dirijor permanent al Orchestrei Române de Tineret, a studiat pianul, compoziția și dirijatul la Brașov și București, urmând apoi cursurile de măiestrie ale lui Herbert von Karajan la Berlin și ale lui Sergiu Celibidache la München. A colaborat cu orchestre de prestigiu din toată lumea, cu soliști de renume, cu orchestre de tineret (a condus cursuri de vară și a predat cursuri de măiestrie).

Cristian Mandeal a dirijat în 32 de țări și în 25 de capitale ale lumii. Cariera sa a început cu orchestrele din Târgu Mureș, Cluj-Napoca și București.

Din 1991 până în 2009, a fost director general al Filarmonicii „George Enescu”, iar în perioada 1998-2008 a fost director artistic al Orchestrei Simfonice Euskadi din Spania.

Până în 2002, a fost director artistic al Orchestrei Simfonice Haifa din Israel, iar până în 2003, a fost dirijor rezident al Orchestrei Haydn di Bolzano e Trento din Italia.

Începând din 2005, a devenit dirijor principal invitat al Orchestrei Hallé din Manchester.

A fost director artistic al Festivalului și Concursului Internațional „George Enescu”, edițiile 2001 și 2003. A dirijat balet, precum și opera Stiffelio de Verdi la Opera de Stat din Viena. A realizat numeroase înregistrări pe discuri LP și compact cu muzică de operă, simfonică și de film. A înregistrat, de asemenea, simfonii și lucrări vocal-simfonice de Brahms pe nouă CD-uri, lucrări complete

(simfonii, suite, piese concertante și lucrări de cameră) de George Enescu, în fruntea Filarmonicii bucureștene, pentru Arte Nova. Pentru Claves a înregistrat lucrări de Arambarri, Sorozabal, Aita Donostia, ca și muzică bască, pe patru discuri compact, în compania Orchestrei Simfonice Euskadi.

Cristian Mandeal este un promotor al muzicii lui Enescu, un capitol aparte reprezentându-l capodopera Oedipe, dirijată la Opera Națională din București, la Deutsche Oper din Berlin și în versiune de operă-concert la Festivalul Internațional de la Edinburgh, ediția 2002.

În ianuarie 2005, la Cagliari, a dirijat premiera italiană și primele șapte spectacole cu aceeași capodoperă enesciană.

REMUS AZOIȚEI

Numit de către revista britanică The Strad ca “un virtuoz incurabil cu suflet și tehnică fabuloase”, violonistul Remus Azoîței a debutat la 8 ani cu orchestra simfonică din orașul său natal, Galați. După ce în 1995 a absolvit Conservatorul din București la clasa lui Daniel Podlovski, Remus Azoîței obține o bursă de studii la renumita Juilliard School din New York, unde are șansa să studieze cu Dorothy Delay și Itzhak Perlman, la finalul pregătirii sale obținând titlul de Master of Music. De-a lungul timpului el a beneficiat și de îndrumarea violonistului Bujor Prelipcean.

Remus Azoîței a concertat în săli prestigioase cum ar fi Carnegie Hall în New York, Concertgebouw Amsterdam, Salle Cortot Paris, Konzerthaus Berlin, St. Martin-in-the-Fields și Wigmore Hall în Londra, Teatro La Fenice Veneția, Auditorio Nacional Madrid sau Konzerthaus Viena, apărând, de asemenea, în festivalurile muzicale de la Tokyo, Cambridge, Londra, Berlin, Heidelberg și Santander, între altele. A colaborat cu artiști renumiți printre care se numără Lawrence Foster, David Geringas, Gérard Caussé, Michael Sanderling sau Adrian Brendel, fiind de asemenea solist al unor ansambluri de prestigiu precum Viena Kammer Orchester, Berlin Kammer Orchester, Orchestre Nationale de Belgique, Philharmonic Chamber Orchestra of London sau Orchestre Philharmonique de Radio France. În 2005, el a interpretat Dublul concert de Bach alături de violonistul Nigel Kennedy în cadrul Festivalului Internațional George Enescu, concert preluat de către 19 posturi de radio și televiziune din Europa, incluzând BBC, Arte și Mezzo. Cu ocazia debutului său la celebra Wigmore Hall din Londra, ziarul Sunday Express scria că “a cântat un concert de neuitat în fața unei săli Wigmore arhipline și a ridicat publicul în picioare. Iată un muzician excepțional.”

Remus Azoîței a înregistrat în premieră mondială integrala lucrărilor pentru vioară și pian de George Enescu alături de pianistul Eduard Stan, pentru casa de discuri Hanssler din Germania. Comentând pe marginea acestei realizări, revista britanică The Strad spune că “Azoîței are toate atuurile: sensibilitate marcantă, dulceață a sunetului (dar nu dulceag) și o paletă coloristică și dinamică imensă”, pe când publicația Gramophone descrie “Stilul rafinat și vibrant al lui Remus Azoîței... un interpret distinct care combină temperament, măiestrie și eleganță a execuției într-un mod foarte special”. În 2009, el a susținut un turneu de 15 concerte în capitale ale Europei, Washington DC și New York alături de pianistul Eduard Stan. După debutul său în capitala americană, ziarul Washington Post notează: “Azoîței cântă cu sensibilitate melodică fluentă și tehnică strălucitoare.” În 2014, Remus a realizat un alt CD pentru Chandos, alături de grupul Schubert Ensemble, disc elogiat îndelung în presa

internațională.

În 2001, Remus Azoitei a fost numit profesor de vioară al Academiei Regale de Muzică din Londra, la acel moment fiind, de asemenea, cel mai tânăr profesor de vioară din întreaga istorie de 200 ani a Academiei. În 2007, el a pus bazele Societății Enescu din Londra, fiind unul din membrii fondatori, precum și directorul său artistic, poziție pe care o ocupă în continuare. În 2005, el a fost decorat de către Președintele României cu titlul de Ofițer al Ordinului Meritul Cultural, iar în mai 2013, Regele României Mihai I-l-a numit ofițer al ordinului „Coroana României”. În 2016, el a fost ales câștigătorul

Concursului Național “Oamenii Timpului”, care celebrează anual personalități ale vieții românești din țară, cât și din diaspora; el este, de asemenea, câștigătorul Marelui Premiu “Constantin Brâncoveanu” pe domeniul Arte în 2017.

Remus Azoitei cântă pe o vioară Niccolo Gagliano, creată în 1750.

În 2019, el a susținut concerte la Carnegie Hall, în New York, și Kennedy Center, la Washington DC, între multe alte apariții europene. A fost solistul Orchestrei de Cameră din Viena în cadrul Festivalului de Enescu, ediția 2021.

PIOTR ILICI CEAIKOVSKI (1840 - 1893)

În parcursul creator ceaikovskian, lucrările concertante ocupă un loc de seamă. Trei instrumente l-au atras în mod deosebit, consacrându-le de-a lungul vieții pagini muzicale nemuritoare. Trei concerte, Fantezia de concert și Andante și Finale pentru pian și orchestră, Serenada melancolică, Vals-scherzo și Concertul pentru vioară și orchestră, Variațiuni pe o temă rococo și Pezzo Capriccioso pentru violoncel și orchestră, iată zestrea concertistică a lui Ceaikovski, concretizată într-o mare diversitate de forme și modalități de realizare muzicală.

Concertul în Re major pentru vioară și orchestră, op. 35 a fost compus în anul 1878, la Clarens - în Elveția, și dedicat lui A. Brodski (prima audiție având loc la Viena, sub bagheta dirijorului Hans Richter). Lucrarea s-a impus în repertoriul general datorită valorii sale incontestabile, determinată de măiestria artistică a construcției, bogăția melodică, factura instrumental-solistică și expresia elevată.

Prima parte (Allegro moderato), concepută în formă de sonată, este precedată de o scurtă introducere orchestrală, după care

izbucnește tema principală, expusă de vioara solo pe fondul acompaniamentului corzilor. Tema secundară, de un lirism evocator, este prezentată tot de instrumentul solist, urmând apoi o dezvoltare ce solicită ambele idei muzicale și se încheie prin apariția cadenței (un moment ce permite etalarea unei virtuozități debordante).

Partea a doua (Canzonetta.

Andante) este una dintre paginile ceaikovskiene celebre, impresionând prin frumusețea melodiilor, narația melancolică și măiestria realizării formale. Arhitectura abordată este cea de lied tripartit, prima secțiune dezvoltând o dispoziție visătoare printr-o temă cu intonații de romanță, secțiunea mediană fiind contrastantă prin

tonalitatea majoră utilizată și prin expresia neliniștită a temei.

Finalul (Allegro vivacissimo) se constituie într-o formă de rondo tratată liber, bazată pe două elemente tematice impetuoase.

DMITRI ȘOSTAKOVICI (1906 - 1975)

Compozitor rus de renume mondial, Dmitri Șostakovici s-a format la Conservatorul din Leningrad, unde a urmat pianul și compoziția, beneficiind și de îndrumările lui Glazunov. Încă din timpul studiilor a devenit cunoscut peste hotare datorită primei sale simfonii, scrisă la vârsta de 18 ani. Pianist remarcabil, Șostakovici a apărut multă vreme ca interpret al compozițiilor proprii, dar activitatea sa principală a constituit-o creația, în care s-a afirmat ca unul dintre cei mai de seamă exponenți ai culturii muzicale ruse. A scris în aproape toate genurile: 15 simfonii, 15 cvartete de coarde, câte două concerte pentru vioară, violoncel și pian, trei opere - Nasul și Jucătorii (după Gogol), Lady Macbeth din gubernia Mtsensk (cunoscută și sub titlul Katerina Izmailova, după Leskov), o operetă, trei balete, un oratoriu (Cântarea pădurilor), cantate, muzică de cameră și de film, lieduri, piese pentru pian solo.

Referindu-se la Simfonia nr. 5, Șostakovici mărturisea: „În centrul concepției ce stă la baza simfoniei mele am situat omul zilelor noastre, cu întreg zbuciumul său sufletească; acest zbucium cuprinde în sfera lui stările lăuntrice ale

omului contemporan, ale cărui idealuri nobile sunt amenințate”, completând cu tristețe: „Ideea ce transpare în subtextul simfoniei mele se concentrează pe devenirea omului. L-am văzut, cu toate experiențele lui, chiar în centrul lucrării mele - lirică, de

la început și pînă la capăt. Finalul aduce o soluție optimistă pentru momentele tragice din prima parte.” Într-adevăr, din primele până la ultimele măsuri, de la dramatismul profund al primei părți, remarcând umorul scânteietor al părții a doua, lirismul sobru al părții a treia și izbucnirea de forță a finalului, Simfonia răsfrânge o paletă bogată și nuanțată de idei și sentimente; oglindește, poate, acel proces despre care vorbea Alexei Tolstoi, „al statornicirii și afirmării

personalității omului“ - personalitate înțeleasă de compozitor ca unitate indestructibilă și armonioasă între ființa umană și lumea înconjurătoare (sau, în termenii sceptici ai lui S. Freud, armonia dezirabilă dintre Principiul Eului și Principiul Realității - ideal irealizabil în contextul social marcat de tarele derivei existențiale provocate de alienarea interumană și criza valorilor secolului al XX-lea).

De asemenea, compozitorul i-a atribuit Simfoniei (în semn de argument ironic „pseudo-autocritic”) un titlu simbolic: „Replica unui artist sovietic la o critică justă”. Această formulă de exprimare aparent obedientă se pare că i-a fost sugerată de un jurnalist versat, însă, în orice caz reprezintă un răspuns clar la articolul tendențios publicat fără semnătură în officiosul P. C. U. S., Pravda (în ianuarie 1936, cu titlul Confuzie în loc de muzică). Unii critici au lansat ipoteza că însuși I. V. Stalin ar fi comandat special redactarea materialului, în semn de acuză directă la adresa „formalismului” operei Lady Macbeth din gubernia Mtsensk).

Cu toate dificultățile și opoziția forurilor diriguitoare comuniste, prima audiție a Simfoniei nr. 5 a avut loc la Leningrad, în 21 noiembrie 1937. Se spune că, după terminarea concertului, aplauzele au durat mai mult decât interpretarea integrală a Simfoniei, publicul deciptând cu intensă emoție mesajul compozitorului: faptul că auditorilor le-a fost dat să asculte o compoziție ce nu era chiar scrisă în scopul subordonării politice și că autorului nu-i era teamă să exprime cu naturalețe unele sentimente umane cât se poate de firești.

Concepută în formă de sonată, prima parte (Moderato) evidențiază tema principală, de un intens dramatism, care va domina întreaga desfășurare prin conturul melodic sobru, amplificat cu ajutorul unor meșteșugite procedee polifonice.

Tema secundară, intonată de viori și

acompaniată de celelalte instrumente cu coarde, de un lirism reținut, înșeninează pentru o clipă atmosfera. În dezvoltare însă, conflictul devine și mai evident, dobândind o impresionantă acuitate. În repriză, temele reapar transfigurate, mișcarea încheindu-se în sonoritățile sticloase ale celestei.

Dansantă, strălucitoare, partea a doua (Allegretto) este un scherzo inspirat, abundând în imagini ce sugerează gluma grațioasă, ironia necruțătoare sau umorul grotesc. Două melodii se impun în mod special, prima - a corzilor grave expusă în secțiunile extreme și o alta cu caracter de vals, conturată în secțiunea mediană (Trio).

Partea lentă (Largo) se desfășoară într-o atmosferă de adâncă meditație; ea se bazează pe o temă prezentată contrapunctic de grupul corzilor, ce se împletește cu o serie de alte motive muzicale.

Finalul (Allegro ma non troppo), energic, hotărât, marchează rezolvarea conflictului dramatic; desfășurarea cuprinde întreaga distribuție orchestrală, pe impetuosul fond tematic expus de suflătorii de alamă.

CRISTIAN MANDEAL

Cristian Mandea, permanent conductor of the Romanian Youth Orchestra, studied piano, composition, and conducting in Braşov and Bucharest, and subsequently attended master classes with Herbert von Karajan in Berlin and Sergiu Celibidache in Munich. He has collaborated with prestigious orchestras worldwide, with renowned soloists, and with youth orchestras (conducting summer courses and teaching master classes).

Cristian Mandea has conducted in 32 countries and in 25 world capitals. His career began with the orchestras of Târgu Mureş, Cluj-Napoca, and Bucharest.

From 1991 to 2009, he served as General Director of the “George Enescu” Philharmonic, and from 1998 to 2008 he was Artistic Director of the Euskadi Symphony Orchestra in Spain.

Until 2002, he was Artistic Director of the Haifa Symphony Orchestra in Israel, and until 2003 he was Resident

Conductor of the Haydn Orchestra of Bolzano and Trento in Italy.

Beginning in 2005, he became Principal Guest Conductor of the Hallé Orchestra in Manchester.

He was Artistic Director of the “George Enescu” International Festival and Competition in the 2001 and 2003 editions. He has conducted ballet as well as Verdi's opera *Stiffelio* at the Vienna State Opera. He has made numerous recordings on LPs and CDs of opera, symphonic, and film music. He has also recorded Brahms symphonies and vocal-symphonic works on nine CDs, as well as the complete works (symphonies, suites, concertante pieces, and chamber works) of George Enescu with the Bucharest Philharmonic for Arte Nova. For Claves, he recorded works by Arambarri, Sorozabal, and Aita Donostia, as well as Basque music, on four CDs with the Euskadi Symphony Orchestra.

Cristian Mandea is a promoter of Enescu's music, with a special place held by the masterpiece *Oedipe*, which he conducted at the Bucharest National Opera, at the Deutsche Oper Berlin, and in concert-opera version at the Edinburgh International Festival, 2002 edition.

In January 2005, in Cagliari, he conducted the Italian premiere and the first seven performances of the same Enescian masterpiece.

REMUS AZOÎȚEI

Named by the British magazine The Strad as "an incurable virtuoso with fabulous soul and technique", violinist Remus Azoîței made his debut at the age of 8 with the symphony orchestra from his hometown, Galați. After graduating from the Bucharest Conservatory in Daniel Podlovski's class, in 1995, Remus Azoîței obtained a scholarship to the famous Juilliard School in New York, where he had the chance to study with Dorothy Delay and Itzhak Perlman, at the end of his training obtaining the title of Master of Music. Over time he also benefited from the guidance of the violinist Bujor Prelipcean.

Remus Azoîței has performed in prestigious halls such as Carnegie Hall in New York, Concertgebouw Amsterdam, Salle Cortot Paris, Konzerthaus Berlin, St Martin-in-the-Fields and Wigmore Hall in London, Teatro La Fenice Venice, Auditorio Nacional Madrid or Konzerthaus Vienna, also appearing in music festivals in Tokyo, Cambridge, London, Berlin, Heidelberg and Santander, among others. He collaborated with renowned artists including Lawrence Foster, David Geringas, Gérard Caussé, Michael Sanderling or Adrian Brendel, being also a soloist of prestigious ensembles such as Vienna Kammer Orchester, Berlin Kammer Orchester, Orchestre Nationale de Belgique, Philharmonic Chamber Orchestra of London or Orchestre Philharmonique de Radio France. In 2005, he performed Bach's Double Concerto with violinist Nigel Kennedy at the George Enescu International Festival, a concert picked up by 19 radio and television stations in Europe, including the BBC, Arte and Mezzo. On the occasion of

his debut at the famous Wigmore Hall in London, the Sunday Express newspaper wrote that "he played an unforgettable concert in front of an overfull Wigmore hall and brought the audience to their feet. Here is an exceptional musician."

Remus Azoîței recorded the world premiere of the complete works for violin and piano by George Enescu together with pianist Eduard Stan, for the Hanssler record label in Germany. Commenting on this achievement, the British magazine The Strad says that "Azoitei has all the assets: marked sensitivity, sweetness of sound (but not sugary) and a huge color palette and dynamics", while the publication Gramophone describes "The refined and vibrant style of Remus Azoîței... a distinct performer who combines temperament, mastery and elegance of execution in a very special way". In 2009 he held a tour of 15 concerts in the capitals of Europe, Washington DC and New York together with the pianist Eduard Stan. After his debut in the American capital, the newspaper Washington Post notes: "Azoitei sings with

fluent melodic sensibility and brilliant technique." In 2014,

Remus made another CD for Chandos, together with the Schubert Ensemble group, a disc praised at great length in the international press.

In 2001, Remus Azoîței was appointed violin professor of the Royal Academy of Music in London, at that time also being the youngest violin professor in the entire 200-year history of the

Academy. In 2007, he founded the Enescu Society in London, being one of the founding members as well as its artistic director, a position he still holds. In 2005, he was decorated by the President of Romania with the title of Officer of the Order of Cultural Merit, and in May 2013, King Mihai of Romania named him an officer of the "Crown of Romania" order. In 2016, he was chosen as the winner of the "People of the Time" National Contest, which annually celebrates personalities of Romanian life from the

country and from the diaspora; he is also the winner of the "Constantin Brancoveanu" Grand Prize in the field of Arts, in 2017.

Remus Azoitei plays on a Niccolò Gagliano violin, created in 1750.

In 2019 he gave concerts at Carnegie Hall in New York and the Kennedy Center in Washington DC, among many other European appearances. He was the soloist of the Vienna Chamber Orchestra at the Enescu Festival, 2021 edition.

PIOTR ILIC TCHAIKOVSKI (1840 - 1893)

In Tchaikovsky's creative output, his concert works hold a place of great importance. Three instruments particularly captivated his interest, inspiring him throughout his life to compose immortal musical masterpieces for them. Three concertos, the Concert Fantasy and Andante and Finale for piano and orchestra; the Melancholic Serenade, Waltz-Scherzo, and Violin Concerto; the Variations on a Rococo Theme and Pezzo Capriccioso for cello and orchestra — this is Tchaikovsky's concert repertoire, marked by an impressive diversity of forms and musical expression.

The Violin Concerto in D major, Op. 35 was composed in 1878 in Clarens, Switzerland, and dedicated to A. Brodsky (who also performed its premiere in Vienna, under the baton of conductor Hans Richter). The work quickly became part of the general concert repertoire due to its undeniable artistic value, defined by the mastery of its structure, its rich melodic invention, the brilliance of its instrumental writing, and its elevated expressiveness.

The first movement (*Allegro moderato*), written in sonata form, opens with a brief orchestral introduction, after which the main theme bursts forth, played by the solo violin against an accompaniment of

strings. The secondary theme, deeply lyrical and evocative, is also presented by the solo instrument. The development section explores both musical ideas, culminating in a cadenza — a passage that allows for a display of dazzling virtuosity.

The second movement (*Canzonetta. Andante*) is one of Tchaikovsky's most celebrated pages, admired for its melodic beauty, wistful narrative character, and formal craftsmanship. The structure follows a tripartite song form: the first section conveys a dreamy mood through a theme with the inflections of a romance, while the middle section, set in a major key, contrasts with its restless expressiveness.

The finale (*Allegro vivacissimo*) takes the form of a freely treated rondo, built upon two impetuous thematic elements.

DMITRI ŠOSTAKOVICI (1906 - 1975)

A world-renowned Russian composer, Dmitri Shostakovich was trained at the Leningrad Conservatory, where he studied piano and composition under the guidance of Glazunov. Even during his student years, he gained international recognition with his First Symphony, written at the age of 18. A remarkable pianist, Shostakovich frequently performed his own compositions, but his main focus remained his creative work, establishing himself as one of the most significant figures in Russian musical culture.

He composed in nearly all genres, producing 15 symphonies, 15 string quartets, two concertos each for violin, cello, and piano, three operas—The Nose and The Gamblers (after Gogol), Lady Macbeth of Mtsensk (also known as Katerina Izmailova, after Leskov)—an operetta, three ballets, an oratorio (The Song of the Forests), cantatas, chamber and film music, art songs, and solo piano pieces.

Regarding his Fifth Symphony, Shostakovich stated: "At the heart of my symphony lies the modern man, with all his inner turmoil; this turmoil encompasses the emotional states of the contemporary individual, whose noble ideals are under threat." He added, with a note of sadness: "The underlying theme of my symphony centers on human development. I have placed the individual, with all his experiences, at the very core of my work—it is lyrical from beginning to end. The finale provides an optimistic resolution to the tragic moments of the first movement."

From the first to the final measures, the symphony traverses a rich and nuanced spectrum of ideas and emotions—from the profound drama of the opening movement, through the sparkling humor of the second, the somber lyricism of the third, to the explosive force of the finale. The symphony reflects, perhaps, the process described by Alexei Tolstoy as "the establishment and affirmation of human personality", a concept that the composer understood as an indestructible and

harmonious unity between the human being and the surrounding world. Or, in the more skeptical terms of Sigmund Freud, it represents the desired harmony between the Ego Principle and the Reality Principle—an ideal ultimately unattainable in a social context marked by existential alienation and the crisis of values in the 20th century.

The composer ironically gave the symphony the symbolic title: "A Soviet Artist's Response to Just Criticism", as a form of pseudo-self-criticism. It is believed that this phrasing was suggested by a seasoned journalist, but in any case, it clearly responded to a tendentious article published anonymously in Pravda (the official newspaper of the Communist Party of the Soviet Union) in January 1936, titled Confusion Instead of Music. Some critics have even speculated that Joseph Stalin himself ordered the article as a direct condemnation of the "formalism" in Lady Macbeth of Mtsensk.

Despite opposition from communist authorities, the premiere of the Fifth Symphony took place in Leningrad on November 21, 1937. It is said that, at the end of the concert, the applause lasted longer than the entire performance of the symphony itself, as the audience deeply resonated with the composer's message. Listeners recognized that they were hearing a work not written for political subjugation and that the composer was not afraid to express genuine human emotions.

Structure of the Symphony:

First Movement (Moderato): Structured in sonata form, this movement is dominated by its intensely dramatic main theme, characterized by a sober melodic contour, enriched through masterful polyphonic techniques. The secondary theme, played by the violins and accompanied by the other strings, brings a brief moment of clarity and lyricism. However, as the movement develops, the conflict becomes increasingly intense, reaching a striking level of tension. In

the recapitulation, the themes reappear transformed, and the movement concludes with the crystalline sounds of the celesta.

Second Movement (Allegretto): A brilliant, dance-like scherzo, filled with imagery suggesting graceful humor, biting irony, and grotesque satire. Two melodies stand out—the first, played by the lower strings in the outer sections, and a waltz-like theme introduced in the middle section (Trio).

Third Movement (Largo): This slow

movement unfolds in a deeply meditative atmosphere, built on a theme presented contrapuntally by the string section and interwoven with various musical motifs.

Final Movement (Allegro ma non troppo): Energetic and resolute, this movement marks the resolution of the dramatic conflict. The full orchestral ensemble participates in the triumphant thematic development, led by the powerful brass section.

DISTRIBUȚIE ORCHESTRĂ

/ 17 ianuarie 2026

Vioara I

Gabriel NIȚĂ
concertmaestru
Dan PREDOI
Steliana BORDEIANU
șefpartidă
Cătălina SAVU
Cristina LEOVEANU
Ștefana ZAHARIA
Cătălin SASU
Valentin ILIUȚĂ
Gigel MILCU
Dan FLORICĂ
Simona PETRENCU
Geo FABIAN

Vioara a-II-a

George BUTUȘINĂ
solist instrumentist
Roxana ILIUȚĂ
șefpartidă
Iuliana PREDOI
Adrian BADEA
Cristina PÎRLEA
Valeriu EFREM
Alin ROMAN
Darius MELENCOVICI
Iulian STAN
Marian ROMAN

Violă

Titu CURTEANU
solist instrumentist
Elena ORAVEȚ
șefpartidă
Dorina RADOSAVLEVICI
Mariana MORARU
Rebeca TĂNASIE
Ștefania MITRICĂ
Andreea CĂPĂȚĂNĂ
Nicoleta GHEORGHICEANU *

Violoncel

Ionuț VOINEA
solist instrumentist
Maryia POPOVA
Raluca PESCLEVEI
Elvis CIUCULESCU
șefpartidă
Marius VASILESCU
Rucsandra HALIȚCHI

Contrabas

Ion BIROVESCU
solist instrumentist
Ciprian CÎTU
Traian BADEA
Radu RUSOIU

Flaut

Ciprian ION
solist instrumentist
Daria PETRE
Yurii TOVARNYTSKYI

Oboi

Liviu FÂRCAȘ
solist instrumentist
Constanța SCLIFOS
solist instrumentist

Clarinet

Eugen DUMINICĂ
solist instrumentist
Liviu CHISĂR
Nicușor ȘERBAN

Fagot

Mihail TCACI
solist instrumentist
Daniela STATKOVA
Lacezar PAVLOV

Corn

Roxana BUȘCĂ
Daniel ȚÎRLOAICA
Cezar FLOREA
Marcu DIACONU

Trompetă

Dorinel MĂCIUCĂ
solist instrumentist
David COTOI
solist instrumentist
Cătălin CODIȚOIU

Trombon

Alexandru AOLĂRIȚI
solist instrumentist
Alexandru ȚAPEȘ
Radu CLIPA

Tubă

George HĂIDĂUȚU
solist instrumentist

Timpani

Sorin SĂCEANU
solist instrumentist

Percuție

Anna TOVARNYTSKA
Emanoil CHELARU
Florin DAVIȚOIU
Alexandru COADĂ

Harpă

Cristina MUNTEANU

Pian

Corina STĂNESCU

* - *Colaboratori*

 FILARMONICA OLTEŢIA CRAIOVA

STAGIUNEA DE MUZICĂ DE CAMERĂ

21 MIERCURI
IANUARIE
ora 19:00

*Dulces Canciones
Latinas*

DUO CATHARSIS

LAURA CHERA
soprană

TUDOR SCRIPCARIU
pian

In program, lucrări aparţinând compozitorilor:
Enrique Granados, Carlos Guastavino, Isaac Albéniz, Fernando Obradors, Heitor Villa-Lobos, Pablo Sorozábal, Nicolas Bacri

QR code: www.filarmonicacraiova.ro

Programul este realizat de: **EXFLOR** Distribuție

Reduere RQ:

Parteneri media:

Sponsori

Caiet-program realizat de Radu Jianu
Traducere text: Cosmina Titea
GRAFICĂ: DANIEL ENE

Parteneri media

